

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **ExaSoft Holding a. s.**
sídlem Rudé armády 651/19a, 733 01 Karviná – Hranice
zastoupený advokátem JUDr. Jaromírem Kremerem
sídlem Úzká 1108, 735 14 Orlová - Lutyně

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2018, č. j. 24123/18/5300-21442-711315

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne ze dne 22. 6. 2018, č. j. 24123/18/5300-21442-711315 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta JUDr. Jaromíra Kremera, sídlem Úzká 1108, 735 14 Orlová - Lutyně.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 24. 8. 2018 domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2745009/17/3212-50522-807616, dodatečný platební výměr, jímž byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2012 ve výši 1 549 683 Kč a zároveň stanoveno penále ve výši 309 936 Kč.
2. Žalobce rekapituloval obsah napadeného rozhodnutí a namítl, že žalovaný se s odvolacími důvody vypořádal zcela účelově, bez vzájemných souvislostí, bez posouzení vlivu skutkového stavu a zcela v rozporu se zákonnou úpravou a judikaturou. K tvrzení žalovaného o existenci podvodu žalobce namítl, že společnost Expol Holding s. r. o. (dále také jen „Expol“) byla založena nikoli těsně, nýbrž rok před předmětnou obchodní transakcí. Žalobce nemá žádnou zákonnou povinnost zkoumat u svých dodavatelů informace související s jejich založením. To platí shodně ohledně sídla společnosti na virtuální adrese. Za absurdní označil žalobce argument, že společnost Expol neměla vlastní emailovou doménu. K neprověřování obchodních partnerů žalobce namítl, že neví, jak by mohl donutit své dodavatele nebo jejich dodavatele, aby si prověřovali další obchodní partnery, kteří s žalobcem nemají nic společného. Žalobce nemůže nijak ovlivnit ani prověřit skutečnost, že třetí osoby si vůči správci daně neplní své povinnosti či jsou vůči němu nekontaktní. Žalobci nebylo v okamžiku realizace obchodu známo, že by někde v řetězci docházelo k neodvádění DPH. Žalovaný neprokázal, že by k nákupu zboží od společnosti Expol došlo za nějakých krajně nestandardních podmínek zcela vybočujících od běžného obchodu. Žalovaný nezpochybnil existenci plnění, z nichž byl uplatněn odpočet DPH, tato byla přijata od deklarovaného dodavatele – plátce DPH, došlo k převodu vlastnictví na žalobce a plnění byla užita pro ekonomickou činnost žalobce. Žalobce navíc na výstupu prokazatelně odvedl daň z přidané hodnoty. Nelze najít skutkové souvislosti mezi neodvedením daně u Expolu a nárokováním odpočtu u žalobce.
3. Žalobce odmítl úvahy žalovaného, že obchoduje s rizikovou komoditou a že dodavatel nebyl řádně prověřen, přičemž nákup zboží byl proveden za nižší ceny zboží nebo ceny nacházející se na spodní hranici cenového rozpětí u nákupu stejného zboží od jiných dodavatelů. Podle žalobce žalovaný navozuje dojem, že lze obchodovat jen s komoditami povolenými správcem daně, za přesně stanovených cen bez odchylek od průměru, pouze mezi autorizovanými prodejci. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný nemá povědomí o standardech v běžných obchodních transakcích. Žalovaný je povinen prokazovat, nikoli se pouze domnívat či spekulovat, že žalobce musel vědět či věděl, že se účastní podvodného jednání. Žalobce dále namítá, že žalovaný pochybil, pokud neprovedl výslech svědků – jednatelů společností Expol a Veritam. Žalovaný si měl také od orgánů činných v trestním řízení opatřit trestní spis vedený ke společnosti Expol. Žalobce poukázal na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60 a na tam přijaté závěry.

4. V neposlední řadě žalobce namítl, že žalovaný mu poskytl nepřiměřeně krátkou lhůtu na vyjádření se k výsledkům kontrolních zjištění, dále spatřoval pochybení v nepřihlížení k důkazům zaslaným krátce před konáním ústního jednání ve věci projednání zprávy o kontrole a dále, že žalovaný nehodnotil důkazy jak v jednotlivostech, tak ve vzájemné souvislosti. Žalobce také zdůraznil, že od dodavatele Expol nakupovala v roce 2012 zcela stejným způsobem také společnost ExaSoft Czech, a.s., přičemž identické postupy a obchodní transakce žalovaný nerozporoval. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný měl povinnost postupovat primárně dle § 109 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“).
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na napadené rozhodnutí a uvedl, že má za to, že se plně v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou vypořádal s odvolacími námitkami. Zopakoval přitom v zásadě argumentaci, obsaženou v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že existence podvodu na DPH nebyla konstatována pouze vzhledem k chybějící dani, ale právě vzhledem k nestandardnostem v celém řetězci, a to zejm. časté změny sídla, společníka, jednatele společnosti Expol, nekontaktnost pana G., nekontaktnost společnosti Expol, absence prezentace činnosti společnosti Expol na internetových stránkách, virtuální sídlo společnosti Expol, krátká obchodní spolupráce žalobce společností Expol, virtuální sídlo společnosti Veritam Computer s. r. o., časté změny sídla, společníka, jednatele společnosti Veritam, nestandardnost ohledně vystavování daňových dokladů, přepravek zboží ve stejný den nebo den následující, obchodování s rizikovým zbožím atd. Ve vztahu k namítaným procesním pochybením žalovaný odkázal plně na napadené rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

6. Ze správních spisů soud zjistil, že správce daně zahájil protokolem ze dne 13. 8. 2014 u žalobce daňovou kontrolu DPH mj. za zdaňovací období srpen 2012.
7. Po provedené kontrole vyzval správce daně prvního stupně žalobce Výzvou ze dne 7. 6. 2017, aby se ve lhůtě 8 dnů vyjádřil k úřednímu záznamu ve věci výsledku kontrolního zjištění dle § 92 odst. 7 daňového řádu; tato lhůta byla následně k žádosti žalobce prodloužena o 9 dnů. Žalobce na výzvu a doručený úřední záznam reagoval podáním ze dne 7. 7. 2017, přičemž žádal jeho doplnění, namítal, že správce daně neprovedl výslech klíčových svědků u společnosti, která je viněna z toho, že provedla transakce zasažené podvodem na DPH, když správce daně předem předjímal, že by dané výsledky neovlivnily výsledky kontrolních zjištění. Vyslovil nesouhlas se závěry správce daně ohledně vědomosti žalobce o zapojení do transakcí zatížených podvodem na DPH. Své podání žalobce následně doplnil podáním ze dne 19. 7. 2017, ve kterém opětovně vyslovil nesouhlas se závěry správce daně v plném rozsahu, přičemž vyslovil, že má za to, že dostatečně prokázal nárok na odpočet DPH u jednotlivých zdanitelných plnění. Přiložil rovněž jako důkaz 29 faktur, prokazujících tržní ceny produktů nakoupených od Expol Holding. Daňová kontrola byla ukončena Zprávou o daňové kontrole ze dne 21. 7. 2017. Správce daně dospěl k závěru, že dodavatel žalobce společnost EXPOL HOLDING s. r. o. je pro správce daně nekontaktním, současný jednatel Ing. Z. M. má omezenou způsobilost k právním úkonům, předmětem činnosti této korporace byl v roce 2012 nespecializovaný velkoobchod, převážně nákup a prodej spotřebního materiálu do tiskáren. Na evidované adrese sídla se společnost nezdržuje. Uskutečněná plnění společnost přiznala, avšak vzniklé

daňové povinnosti neuhradila. Zboží dodané žalobci v srpnu 2012 bylo dodáno od společnosti Veritam Computer s. r. o.; nebyly zjištěny písemné smlouvy. Správce daně identifikoval řetězec korporací, zapojených do obchodu s tonery a cartridge značky Canon a HP, v rámci kterého byl zahrnut i žalobce, přičemž jeden z účastníků řetězce, společnost EXPOL HOLDING s. r. o. neodvedl daň, kterou si další členek v řetězci (žalobce) neodečetl. Správce daně dále dospěl k závěru, že není pochyb o fyzické existenci zboží, o jeho dodání v řetězci tuzemských subjektů a o jeho přepravě v rámci dodávek; nicméně podle správce daně došlo k podvodu na DPH, když uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám a žalobce nevěnoval zvýšenou pozornost interním kontrolním mechanismům. Správce daně proto doměřil žalobci dodatečným platebním výměrem ze dne 25. 7. 2017 DPH za zdaňovací období srpen 2012 ve výši 1 549 683 a zároveň stanovil penále ve výši 309 936 Kč.

8. K odvolání žalobce proti uvedenému dodatečnému platebnímu výměru rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V něm žalovaný shledal správné závěry správce daně prvního stupně. Shrnul, že v projednávaném případě byly identifikovány objektivní okolnosti, ze kterých vyplývá, že obchodní transakce, jichž se žalobce v předmětném zdaňovacím období zúčastnil, byly zasaženy podvodným jednáním. Za tyto okolnosti označil žalovaný zejména následující skutečnosti.

- obchodní spolupráce mezi žalobcem a společností Expol byla zahájena v srpnu 2012, přičemž k první dodávce došlo 2. 8. 2012; z vyjádření žalobce však nebylo zřejmé, kdy konkrétně došlo k navázání spolupráce, kdy došlo k prvnímu kontaktu a kdy se uskutečnilo osobní setkání s jednatelem dodavatele. Časový rámec je přitom podle žalovaného důležitý s ohledem na to, že u dodavatele Expol došlo neobvykle krátce před zahájením obchodní spolupráce s žalobcem ke změně jednatele, což svědčí spolu s dalšími skutečnostmi, že tato změna proběhla právě za účelem realizace daňového podvodu
- společnost Expol vznikla pouhý rok před zahájením obchodní spolupráce s žalobcem, přičemž od doby svého vzniku do zahájení obchodování s žalobcem změnila celkem třikrát své sídlo a společníka a čtyřikrát jednatele. Takováto změna bývá jednou z indicií, že společnost se snaží ztížit orgánům veřejné moci potřebný kontakt. K poslední změně jednatele (stal se jím pan G.) navíc mělo dojít 27. 7. 2012, kdy tato změna byla do veřejného rejstříku zapsána dne 1. 8. 2012 a hned následující den došlo k první dodávce zboží žalobci. Tento jednatel vstoupil do společnosti Expol, okamžitě začal obchodovat s žalobcem se zbožím v milionových hodnotách a tuto spolupráci ukončil po necelých dvou měsících. Funkce jednatele panu G. navíc zanikla již dne 24. 10. 2012. Za dobu jeho působení společnost Expol neuhradila daňovou povinnost přiznanou v daňových přiznáních
- společnost Expol je pro svého správce daně nekontaktní, za zdaňovací období roku 2012 jí byla DPH doměřena podle pomůcek, po ukončení jednatelství panem G. se stala jednatelem osoba s omezenou způsobilostí k právním úkonům. Společnost Expol nikdy neprezentovala svou činnost na internetových stránkách, neměla vlastní emailovou doménu (na razítkách byl uváděn email expol.holding@gmail.com). Společnosti byla v září 2014 zrušena registrace k DPH.
- dodavatelem společnosti Expol byla společnost Veritam Computer s. r. o., která nebudí dojem důvěryhodného subjektu, když tato společnost byla do veřejného

rejstříku zapsána teprve 5 měsíců před obchodováním se společností Expol. Tato společnost od svého založení do zahájení obchodování se společností Expol změnila třikrát sídlo, jednatele i společníka.

- vztah společnosti Veritam a Expol provázejí další nestandardnosti; jako jednatel a společník Expol byl od 25. 4. 2012 do 1. 8. 2012 zapsán M. B., slovenský občan trvale bytem P. 1709/59, T. Jako jednatel společnosti Veritam byl od 2. 8. 2012 zapsán slovenský občan V. H., trvale bytem P. 1706/46, T. Žalovaný přitom nepovažuje za náhodu, že dvě české společnosti v dodavatelsko odběratelském vztahu mají ve stejnou dobu ve svých orgánech zapsány slovenské občany bydlící ve stejném městě a na stejné ulici. Daňové doklady těchto společností jsou vystavovány ve stejném programu, vzhledově jsou až na drobné odchylky stejné. Na daňových dokladech společnosti Veritam i v jejím razítku je uváděno nesprávné sídlo společnosti.
- k předprodeji zboží docházelo ve stejný den nebo den následující, tzn., že v jeden den došlo k prodeji zboží z Veritam na Expol a ten samý den nebo hned den následující bylo zboží dodáno žalobci. Obchody byly realizovány bez písemných smluv a ve většině případů ke zboží nebyly zjištěny další listiny (nabídky, objednávky, přepravná listy, dodací listy). Není přitom zřejmé, kde bylo zboží nakládáno.
- segment trhu tiskového spotřebního materiálu lze označit za rizikový, jedná se o malé zboží vysoké hodnoty s relativně častým výskytem padělků a nelegálních napodobenin.

9. Neodvedená daň byla zjištěna právě u společnosti Expol, která sice podala daňové přiznání za zdaňovací období 3 čtvrtletí roku 2012 a v něm vykázala daňovou povinnost ve výši 4 388 853 Kč, tuto však neuhradila.

Posouzení věci krajským soudem

10. Ve věci proběhlo u podepsaného soudu dne 24. 7. 2019 ústní jednání, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích.
11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Námitky žalovaného směřují v zásadě do nesprávného posouzení okolností vedoucích k závěru o účasti žalobce na transakcích zasažených podvodem na DPH a v té souvislosti neunesení důkazního břemene ze strany žalovaného.
13. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, mj. uzavřel, že nelze nepřipustně zakládat objektivní daňovou odpovědnost kteréhokoli subjektu zapojeného v obchodním řetězci za pohyb a osud zboží. *A contrario* lze naopak konstatovat, a to i s ohledem na evropskou judikaturu, že k učinění závěru o účasti na daňovém podvodu, resp. účasti na obchodním řetězci, kde jedna nebo i více transakcí jsou zasaženy daňovým podvodem ve smyslu ve smyslu judikatury SDEU, je vyžadována subjektivní odpovědnost daňového subjektu, jemuž je v důsledku účasti na daňovém podvodu odepřen nárok na odpočet DPH, tj. odpovědnost za zavinění ve formě alespoň nevědomé nedbalosti. Při nevědomé nedbalosti daňový subjekt neví, že svým jednáním

může způsobit účast na daňovém podvodu a následek spočívající v odepření nároku na odpočet DPH, ačkoliv o tom vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Ve srovnání s vědomou nedbalostí u nevědomé nedbalosti absentuje u daňového subjektu vědomí toho, že svým jednáním může způsobit uvedený následek. Jeho daňová odpovědnost je tedy v rovině subjektivní stránky jeho jednání založena pouze na povinnosti a současně možnosti předvídat takový následek. Tato možnost předvídat ho - a tedy i být si ho vědom - je u daňového subjektu posuzována na základě jeho subjektivních poměrů a objektivně existujících okolností daného obchodního případu. O nedbalost na jeho straně přitom jde, pokud na jedné straně měl možnost následek předvídat a byl toho schopen a na druhé straně byl současně povinen ho předvídat.

14. Podvod na DPH, resp. jeho účast na něm, důsledkem čehož je odepření nároku na odpočet daně uhrazené na vstupu, je přitom v zásadě soudní konstrukcí; judikatura SDEU jako podvod na DPH označuje situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem směrnice o DPH, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám [viz např. rozsudky ze dne 12. 1. 2006 ve spojených věcech *Optigen Ltd a Fulcrum Electronics Ltd (v likvidaci) a Bond House Systems Ltd proti Commissioners of Customs & Excise*, C-354/03, C-355/03 a C-484/03, Sb. (dále jen „*Optigen*“), a ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 *Axel Kittel proti Belgickému státu a Belgický stát proti Recolta Recycling SPRL*, (dále jen „*Kittel*“), naposledy rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 6. 2012, ve spojených věcech *Mahagében kft a Péter Dávid*, C-80/11 a C-142/11, (dále jen „*Mahagében*“)]. Zásadní je, že důkazního břemeno ohledně prokázání skutečnosti účasti daňového subjektu (žalobce) na řetězci obchodních transakcí zatížených podvodem na DPH tíží výhradně správce daně. Ostatně v již cit. rozsudku ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60, Nejvyšší správní uvedl, že „zásadně nesouhlasí s úvahami žalovaného o jakémkoli přenášení důkazního břemene zpět na stěžovatele na základě „vědomostního testu“ (aniž by tento instrument náležitě popsal). Skutečnost, že stěžovatel mohl vědět, měl vědět či dokonce přímo věděl o veškerých popsanych objektivních okolnostech (týkajících se osob a dílčích transakcí od jeho smluvního dodavatele odlišných), které následně žalovaný zjistil, a z čeho tak žalovaný usuzuje, prokazuje zásadně vždy správce daně. Pokud stěžovatel přdestře své verze podložené relevantními skutečnostmi o tom, že obchodní transakce či některé její části byly v rámci jeho běžné obchodní praxe standardní, je naopak na správci daně, aby přesvědčivě odůvodnil, že se o běžnou obchodní praxi nejednalo a na základě čeho tak usuzuje.“.
15. Důvodem pro odepření nároku na odpočet DPH bylo v projednávané věci především nedostatečně obezřetné počínání spočívající v nepřijetí takových opatření ze strany žalobce, která by účast na podvodném jednání vyloučila a prokázala tak jeho dobrou víru. Povinnost přijmout patřičná opatření prokazující dobrou víru konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 8. 2013, č. j. 5 Afs 83/2012-46, kde uvedl, že „stejně jako si daňový subjekt, jakožto dodavatel, nemůže při svých obchodních aktivitách počínat neopatrně, neboť by pak nebyl schopen prokázat dobrou víru, resp. musí přijmout všechna opatření, která po něm mohou být rozumně požadována, aby zajistil, že operace, kterou provádí, jej nepovede k účasti na daňovém podvodu, je i stát při prosazování svých zájmů (řádný výběr DPH) povinen brát výše uvedené principy na zřetel. Důkazní břemeno daňového subjektu, tj. přijetí všech opatření, tak může být státem vynucováno pouze s respektem k základním svobodám zavedeným Smlouvou o fungování EU, jako je zejména

volný pohyb zboží a služeb.“ Zásada daňové neutrality brání obecné diferenciaci mezi legálními a protiprávními plněními. Proto subjekty, které přijmou veškerá opatření, která od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nejsou součástí podvodu, bez ohledu na to, zda se jedná o podvod na DPH, nebo jiné podvody, musejí mít možnost důvěřovat legalitě uvedených plnění, aniž by riskovaly ztrátu svého nároku na odpočet DPH odvedené na vstupu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 5. 2006 *Commissioners of Customs & Excise a Attorney General proti Federation of Technological Industries a další*, C-384/04].

16. Nicméně, aby mohl správce daně, resp. žalovaný, přistoupit ke zkoumání, zda je u žalobce dána jeho subjektivní odpovědnost za účast na daňovém podvodu spočívající v nepřijetí dostatečných opatření, které by jej z účasti vylučovaly, je nejprve nezbytné zjistit takové skutkové (objektivní) okolnosti, ze kterých vůbec může vyplývat závěr, že se v případě předmětných transakcí jedná o daňový podvod.
17. Ačkoliv není povinností správních orgánů či dokonce správních soudů prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod, musí být v daňovém řízení nicméně postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Afs 427/2017-48]. Aby mohl žalovaný učinit závěr o nepřijetí dostatečných opatření, musel nejdříve zjistit existenci podvodného řetězce subjektů a chybějící daň.
18. Krajský soud po důkladném posouzení v dané věci dospěl k závěru, že žalovaný, resp. správce daně prvního stupně nezjistil takové objektivní okolnosti, které by ve svém důsledku vedly k závěru o existenci daňového podvodu, resp. žalovaným vyjevené okolnosti nejsou s to, nejen jednotlivě, ale ani v souhrnu učinit závěr o existenci daňového podvodu.
19. Podle krajského soudu okolnost, že dodavatel žalobce, společnost Expol změnila před zahájením předmětných transakcí jednatele a společníka, není bez dalších s tím spojených okolností nestandardní, sama o sobě vypovídající o jednání směřující k daňovému podvodu. Žalovaný v tomto smyslu nepopsal žádné bližší úvahy, které by jeho závěr podporovaly; nepostačí obecná úvaha, že „*Takováto změna bývá jednou z indicií, že společnost se snaží ztížit orgánům veřejné moci potřebný kontakt*“. Žalovaný nezjistil a nepopsal žádné skutečnosti svědčící o tom, že by od založení společnosti změny jednatelů či společníků ztížily správci daně kontakt se společností. Na tom nemůže nic změnit ani okolnost, že jednatel společnosti pan G. se v průběhu daňové kontroly u žalobce stal pro správce daně nekontaktní. Taková okolnost totiž nevypovídá a nemůže vypovídat nic o jednání dodavatele v době provádění transakcí. Žalovaný ani neuvedl, že by k osobě pana G. v době před započítáním transakcí byly zjištěny nějaké negativní či nestandardní indicie. Nic nestandardního nelze podle soudu spatřovat ani na tom, že společnost Expol byla založena „pouhý rok“ před započítáním transakcí. Je třeba si v této souvislosti položit otázku, jak dlouhá doba by pro správce daně byla od založení společnosti do doby prvních obchodních transakcí dostatečná? Pokud by totiž společnost např. existovala již 2 roky, ale přitom by nevykazovala žádnou činnost, nebyla by také taková okolnost pro správce daně nestandardní? Uvedené svědčí o neudržitelnosti závěrů žalovaného ve vztahu k existenci této objektivní okolnosti co do existence daňového podvodu.
20. Za marginální považuje krajský soud skutečnost, že žalobce nebyl schopen detailně popsat při zahájení daňové kontroly, resp. v jejím průběhu, okolnosti uzavření obchodů se

společností Expol. Z vyjádření žalobce v průběhu daňové kontroly vyplývá, že tento okolnosti popsal sice obecně, nicméně nelze po něm spravedlivě požadovat, aby s odstupem několika let zcela podrobně popisoval tu kterou obchodní transakci, zejména pokud žalobce ve vztahu ke společnosti Expol obchodoval se zbožím, se kterým obchodoval běžně a nejednalo se tedy o něčím zvláštní či mimořádné transakce.

21. Krajskému soudu není zřejmé, jakým způsobem může při úvahách o existenci podvodu na DPH hrát roli skutečnost, že dodavatel žalobce, společnost Expol, nikdy neprezentovala svou činnost na internetových stránkách, neměla vlastní emailovou doménu (na razítkách byl uváděn email expol.holding@gmail.com) a dále, že společnosti byla v září 2014 zrušena registrace k DPH. To, že je v současné době běžné, že obchodní firma svou činnost prezentuje na internetových stránkách, ještě neznamena, že pokud někdo svou činnost takto neprezentuje a při své obchodní činnosti si vystačí s jinými běžnými způsoby navazování obchodní spolupráce, činí tak zásadně nestandardně. Shodně to platí o existenci *vlastní* emailové domény. Nelze nalézt rozumný důvod pro to, aby daňový subjekt musel mít nutně *vlastní* emailovou doménu, pokud je zjištěno a je zjevné, že komunikuje elektronicky prostřednictvím běžně dostupných poskytovatelů emailových služeb (jako je právě např. společnost Google, spravující doménu gmail.com). Tedy také tato žalovaným prezentovaná nestandardní objektivní okolnost nemůže obstát.
22. Obdobně krajský soud nemůže souhlasit se závěry žalovaného stran dalších objektivních okolností, jako je např. to, že dodavatel společnosti Expol společnost Veritam Computer s. r. o. „*nebudí dojem důvěryhodného subjektu, když tato společnost byla do veřejného rejstříku zapsána teprve 5 měsíců před obchodováním se společností Expol*“. Žalovaný další „*nestandardní*“ okolnosti vedoucí k „*dojmu nedůvěryhodného subjektu*“ vyjma změn v osobách jednatelů či společníků neuvedl. Závěru žalovaného nemůže ani přispět zjištění žalovaného, že jako jednatel a společník Expol byl od 25. 4. 2012 do 1. 8. 2012 zapsán M. B., slovenský občan trvale bytem P. 1709/59, T. a jako jednatel společnosti Veritam byl od 2. 8. 2012 zapsán slovenský občan V. H., trvale bytem P. 1706/46, T. Ačkoli se skutečně nemusí jednat o náhodu, jak dovodil žalovaný, krajskému soudu opět není zřejmé, co za nestandardního je na právě popsanych skutečnostech. Naopak, pokud se uvedené osoby osobně znaly (např. z místa bydliště), lze logicky předpokládat, že navázaly obchodní spolupráci.
23. Pokud se týče toho, že k přeprodeji zboží docházelo ve stejný den nebo den následující, a že obchody byly realizovány bez písemných smluv a ve většině případů ke zboží nebyly zjištěny další listiny (nabídky, objednávky, přepravní listy, dodací listy), lze připustit, že za určitých okolností se může jednat o okolnosti svědčící o neobvyklém způsobu transakcí, nicméně, při absenci jiných závažných nestandardních okolností tyto skutečnosti obstát nemohou.
24. K označení segmentu trhu tiskového spotřebního materiálu za rizikový lze konstatovat pouze tolik, že optikou žalovaného vyjevenou v napadeném rozhodnutí je nutné za rizikové zboží označit téměř každé. Žalovaný neuvedl, z čeho dovozuje relativně velký výskyt padělků uvedeného typu zboží, tedy z čeho vlastně onu rizikovost zboží dovozuje.
25. Za uvedené situace je tedy zřejmé, že rozhodnutí žalovaného nemůže obstát již proto, že ze strany žalovaného nebyly identifikovány tak zřetelné závažné nestandardní okolnosti, které by svědčily o tom, že předmětné transakce jsou zasažené podvodem. Nebyl tím tedy dán ani prostor pro jakékoli posuzování vědomosti žalovaného o účasti na domnělém

podvodu. Krajský soud si dovoluje také poznamenat, že pro identifikaci chybějící daně jako podmínky existence daňového podvodu skutečně nepostačí, pokud daňový subjekt, který je dodavatelem žalobce, přiznává DPH z prodaného zboží, avšak ho již nezaplatí, pokud ze strany správce daně současně v době blízké přiznané avšak neuhrazené dani nejsou ze strany správce daně činěny relevantní úkony k vymožení přiznané daně. Samotná nezaplacená daň přitom při absenci úkonů správce daně a při absenci závažných objektivních okolností nepostačí k závěru, že transakce jsou zasažené daňovým podvodem.

26. Krajský soud tak přisvědčil námitkám žalobce, že v projednávané věci nebylo ze strany žalovaného prokázáno, že předmětné transakce byly zasaženy podvodem na DPH. Již tento závěr soudu postačí pro zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud se tedy pro nadbytečnost nezabýval námitkami procesního charakteru, neboť by nemohly mít vliv na rozhodnutí ve věci.

Závěr a náklady řízení

27. Na základě uvedeného tedy krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
b) odměna advokáta za zastupování	
v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při	
těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)
1) příprava a převzetí věci	vyhl. č. 177/1996 Sb.
2) sepsí žaloby	
3) účast u ústního jednání	9 300 Kč
b) paušální náhrada hotových výdajů	
advokáta ve výši 300 Kč / úkon	
při úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 3
vypočtených pod písm. b)	vyhl. č. 177/1996 Sb.
	900 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku)

15 342 Kč.

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. července 2019

Mgr. Jiří Gottwald

předseda senátu